

Kaffe med dopp? Nä, först dopp och se´n kaffe!

Ja, jag tog mig runt, blev godkänd och fick min tidslapp i näven. Banläggaren Anna-Karin Johansson kom fram och var nyfiken på mina åsikter. Åh, så nöjd jag var att ha klarat något så svårt som veteranorienteringen vid Vandraringens klubbstuga.

”Det är trångt i duschen så du kan tvätta dig nere vid sjön”, sa klubbkamraten Marianne så jag tog min ryggsäck och gick över höjden ner. Vackert väder och vacker utsikt. Men oj – bara karlar halvnakna och nakna: ”En dam kommer!” Fast jag replikerade att jag varit gift i över fyrtio år så det fanns inget här som lockade mig. En man stod och värmdde hetvatten i ett stort plåtfat: ”Du måste hämta sjövattnet först. Annars skållar du dig!” Hala spänger ledde ut till bryggan, så det såg besvärligt ut att gå fram och tillbaka med vatten. Istället klev jag ner på badstegen. Där gick det bra att tvåla in sig och skölja sig och vips hade jag vant mig vid vattentemperaturen. Stig Landstorp undrade om han kunde komma ner bredvid mig och så smal som han är så gick det alldeles utmärkt. Och så tog vi oss en simtur i sjön Fiskkraken och det kändes alldeles exotiskt att ligga i det lena ljusbruna vattnet och se upp mot de höstligt vackra stränderna med skiftande färger. Tänk vilka äventyr man får vara med om en alldeles vanlig torsdag i september.

Lika förtrollande vacker hade promenaden från parkeringen till klubbstugan varit med långa spänger över höstfärgade myrar. Vid starten såg man sjön på höger sida med uppstigande dimmor, så jag sa till startmannen att han hade missat att fixa en simmande älg där åt oss. Men han genmälde att han istället ordnat med en björn åt mig lite längre in i skogen. Och kanske var det just det hotet som distraherade min klubbkamrat Stig Lundin så till den grad att han hade göra 37 minuter till första kontrollen, så att jag väl i mål faktiskt hade slagit honom! Ja, terrängen var besvärlig och orienteringen var svår men jag blev, som sagt, inte sist. Och så var det ett helt gäng felstämplare och sådana som utgått, så mitt orienteringssjälvförtroende ökade så smått. Men trött var jag efter att ha klättrat, kravlat, hasat, klampat, klafsat, klivit, ramlat, snubblat och snavat mig igenom den västmanländska skogen.

Så efter doppet väntade kaffet dvs jag dricker alltid te och en vänlig dam i stugan lånade ut en rejäl mugg åt mig och så fick jag mackor av den glada smörgåsmannen. Vid ett litet bord kunde jag sitta och mumsa, medan Barbro från Enköping och jag jämförde våra vägval. Vi hade setts då och då i skogen. Vi avbröts av ett ”kom nu - vi åker” från Marianne, så det var ryggsäck på och ett återtåg över myrmarkena.

Tidningarnas resebilagor borde vara fyllda av bilder härifrån med rubriken ”exotiskt resmål på hemmaplan”.

Gun Sundberg den 24 september 2017